

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/80/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200700
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719200700.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v spore žalobkyne: Československá obchodní banka, a.s., so sídlom Praha 5, Radlická 333/150, zast. advokátkou: Mgr. Lenka Heřmánková, Bratislava - mestská časť Ružinov, Košická 5590/56, proti žalovanému: W. I., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom I., U. XXXX/XX, o 313.239,65 Kč a príslušenstvo, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/14/2019-170 z 28. apríla 2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **v plnom rozsahu**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I/ uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 313.239,65 Kč s kapitalizovaným úrokom vo výške 11.743,01 Kč a 8,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 310.925,65 Kč od 26.07.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu vo zvyšku zamietol a III. priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 71,20 %, o ktorej výške nároku rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou čl. 1 bod 1, čl. 17, čl. 18 bod. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach; čl. 3 bod 1, čl. 4 bod 4 a čl. 6 bod 1 a 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „ Rím I“); § 419, § 1969, § 1802, § 1968, § 1970, § 2395, § 2399 zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník (ďalej len O.z.); § 1 veta druhá, § 3 písm. a) a b), § 6 ods. 1, § 8 zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „ZoSÚ“), ako aj prílohy 3 k ZoSÚ.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným, fyzickou osobou dňa 19. novembra 2014 zmluvu o úvere, na základe ktorej mu poskytla reálne úver (finančné prostriedky) v sume 500.000,- Kč. Podľa časti I. bod I.2. bol spotrebiteľský úver poskytnutý vo výške úverového limitu 500.000,- Kč s tým, že mohol byť čerpaný do 19. novembra 2014 jednorazovo a bezúčelovo. Podľa bodu I.5. bola dohodnutá pevná úroková sadzba úročenia úveru vo výške 9,90 % p.a., ročná percentuálna miera nákladov 12,32 % p.a. Podľa bodu I.6. sa žalovaný zaviazal zaplatiť úver s úrokmi v 84. mesačných splátkach vo výške 8.289,- Kč vždy 25. dňa v mesiaci, s prvou splátkou dňa 25. decembra 2014 a poslednou splátkou dňa 25. novembra 2021, výška poslednej anuitnej splátky závisí na priebehu splácania a môže sa líšiť od dohodnutej výšky anuitnej splátky. Celková výška, ktorú treba zaplatiť predstavovala sumu 735.507,- Kč. Podľa bodu I.7. v prípade omeškania bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške REPO sadzby zvýšenej o 7 percentuálnych bodov p.a. /písm. a)/. Podľa písm. b) žalobca

bol oprávnený zasielať žalovanému upomienky a výzvy, keď poplatok za prvú a ďalšiu upomienku bol dohodnutý 300,- Kč a poplatok za výzvu 500,- Kč. Podľa bodu I.8. bolo dohodnuté poistenie úveru a aktuálnou výškou mesačného poplatku k poisteniu vo výške 407,- Kč. Vo formulári predzmluvných informácií k spotrebiteľskému úveru boli uvedené rovnaké údaje ako v zmluve. Konštatoval, že žalobkyňa si uplatnila svoj žalobný nárok voči žalovanému v zmysle čl. 18 bod 2 nariadenia Rady č. 1215/2012 na súde členského štátu (Slovenská republika), pretože spotrebiteľ (žalovaný) má na území toho bydlisko. Taktiež konštatoval, že Zmluva o úvere zo dňa 19. novembra 2014 sa spravuje právnym poriadkom strany, s ktorou má najužšiu väzbu, keďže žalobkyňa nevykonáva svoju obchodnú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, sporové strany si v zmluve o úvere výslovne nezvolili právo, podľa ktorého sa má ich právny vzťah posudzovať a zmluva bola uzavretá podľa O.z. a ZoSÚ. Vzhľadom k uvedenému v zmysle čl. 4 bod 4 Rím I. má zmluva najužšiu väzbu s českým právnym poriadkom, preto posúdil nárok žalobkyne zo zmluvy uplatnený žalobou v predmetnom spore s použitím ustanovení predpisov českého právneho poriadku a to O.z. a ZoSÚ. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná len čiastočne, keď po oboznámení sa so skutkovými okolnosťami prejednávaneho sporu, obsahom zmluvy o úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami a ďalšími listinnými dôkazmi tieto vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach pričom mal preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o úvere a bol poskytnutý úver v dohodnutej výške, ktoré skutočnosti neboli sporné. Nebolo ani sporené, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, keď žalobkyňa vystupovala ako veriteľ poskytujúci spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Zmluva bola uzavretá v súlade s ustanovením § 6 ZoSÚ a obsahuje informácie stanovené v prílohe č. 3 k zákona. Žalovaný zaplatil na predmetný úver 339.144,- Kč s poslednou splátkou 25. februára 2018. Upomienkou bol upozornený na neuhradenú splátku v mesiaci marec 2018. Ďalšími tromi výzvami bol vyzvaný na zaplatenie dlžných splátok a následne ku dňu 25. júla 2018 žalobkyňa vyhlásila predčasnú splatnosť pohľadávky, preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 313.239,65 Kč, ktorá pozostávala z nesplatené istiny ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti v sume 310.925,65 Kč a sumu 2.314,- Kč ako nezaplatené dohodnuté poistné za mesiace apríl a máj 2018 v sume 814,- Kč (2 x 407 Kč) a sumu 1.500,- Kč ako poplatky za zaslané výzvy k úhrade 3 x po 500,- Kč zo dňa 10. apríla 2018, 4. mája 2018, 31. mája 2018. Mesačná výška poistného a poplatky za zaslané výzvy boli dohodnuté priamo v podmienkach zmluvy o úvere. Prvoinštančný súd priznal žalobkyňi aj sumu 11.743,01 Kč, ktorá predstavuje nesplatený dohodnutý úrok v zmluve o úvere ku od 19. novembra 2014 do 25. júla 2018, teda ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (č.l. 32 spisu). Uplatnený nárok žalobkyne na priznanie kapitalizovaných úrokov z úveru od 26. júla 2018 do 1. mája 2019 zamietol, keď mal za to, že nárok na zmluvné úroky z úveru za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nebol dôvodný. Podľa aktuálnej súdnej praxe a rozhodovacej činnosti súdov veriteľ nemá nárok na úrok z úveru po skončení úverového vzťahu, tzn. má nárok na úrok z úveru do skončenia úverového vzťahu. Ak žalobkyňa ako veriteľ vyhlásila predčasnú splatnosť úveru, tak má nárok na úrok z úveru iba ku dňu, kedy sa stal splatný celý úver ako pohľadávka žalobkyne. Počnúc nasledujúcim dňom ako prvým dňom omeškania žalovaného ako spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú sankcie, avšak nemôžu sa s ním spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, táto úprava je na škodu alebo neprospech spotrebiteľa a neprijateľne odchylná od zákona. Dohoda o platení úrokov za úver aj po jeho splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťuje sa sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Týmto postupom dochádza k obchádzaniu zákonného inštitútu úrokov z omeškania (nar. vl. ČR č. 142/1992 Sb. v § 1). Dohoda o platení úrokov aj po zosplatení úveru je odklonom od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. rozsudok SD EÚ/ES vo veci C-415/11 Aziz, uznesenie NS SR vo veci 4Obo/143/1998 - R 59/1998, rozsudok KS v Trnave sp. zn. 9Co/424/2015 zo dňa 21.09.2016, sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.03.2018, sp. zn. 24Co/189/2018 z 06.03.2019, sp. zn. 24Co/99/2019 zo dňa 22.01.2020, rozsudok KS v Prešove sp. zn. 18Co/107/2016 zo dňa 19.06.2017, rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/264/2016 zo dňa 27.09.2017). Pri uzatváraní zmluvy si zmluvné strany dojednali okrem úrokov aj lehotu na vrátenie, keď má veriteľ možnosť na určitú dobu podľa jeho predstáv poskytnúť úver a žiadať aj dohodnuté úroky. Od začiatku úroky sledujú dobu poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorá doba končí splatnosťou úveru. Ak veriteľ využil zákonné právo skrátiť splatnosť úveru, niet zákonného ustanovenia, podľa ktorého by mal dlžník povinnosť platiť po splatnosti úveru aj úroky popri žiadaných úrokoch z omeškania. Súd priznal žalobkyňi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania

s použitím ustanovenia § 1970 O.z., keď žalovaný sa dostal do omeškania dňom nasledujúcim po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Výšku úroku z omeškania súd priznal v súlade s nar. vl. č. 351/1203 Sb. (ČR), ktorá zodpovedá ročnej výške repo sadzby stanovenej Národnou bankou pre prvý deň kalendárneho polroku, v ktorom prišlo k omeškaniu zvýšenej o 8 percentných bodov. Ku dňu 28. júna 2018 bola stanovená repo sadzba vo výške 1 % a zvýšená o osem percentuálnych bodov predstavuje úrok z omeškania 9 %. Žalobkyňa sa domáhala priznania nároku na úrok z omeškania vo výške 8,05 % p.a., preto jej priznal úrok z omeškania v navrhovanej výške, keď v zmysle § 216 ods. C.s.p. je viazaný žalobným návrhom. Súd prvej inštancie zamietol uplatnený nárok žalobkyne na zaplatenie vyčísleného nároku nazvaného ako kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 17.302,79 Kč od 26. júla 2018 do 1. mája 2019 s odkazom na právnu argumentáciu v bode 34. rozsudku. V období po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru si takto žalobkyňa ako veriteľ uplatňovala nárok nielen na dohodnuté úroky z úveru, ale za to isté obdobie aj úrok z omeškania, čím dochádza k duplicitnému zaťaženiu na strane žalovaného ako spotrebiteľa. K námietke žalovaného o nedôvodnom uplatňovaní úrokov a poplatkov z dôvodu absencie údajov o výške priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov súd poukazuje na právne posúdenie a použitie právneho predpisu iného členského štátu Únie a to Českej republiky, keď podľa Prílohy 3 ZoSÚ, zmluva tento údaj nemusí obsahovať. Na rozdiel od slovenskej právnej úpravy, keď zmluva o úvere uzavretá v čase od 11. júna 2010 do 30. apríla 2018 podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách musela obsahovať aj túto náležitosť. V prejednávnom spore boli v zmluve dohodnuté aj výška úrokov aj výška poplatkov za upomienky a výzvy. Absencia uvedenia konkrétnej výšky splátky žalovaným nespôsobuje posúdenie úveru ako bezúročný a bez poplatkov. V zmysle § 8 písm. b) ZoSÚ dôsledky porušenia informačnej povinnosti, ak zmluva, v ktorej sa dohodne spotrebiteľský úver neobsahuje informácie stanovené v prílohe č. 3, považuje sa spotrebiteľský úver od začiatku za úročený vo výške diskontnej sadzby platnej v čase uzavretia zmluvy zverejnenej Českou národnou bankou. Podľa časti I.6 zmluvy sa strany dohodli, že počas splácania úveru je žalovaný oprávnený požiadať žalobkyňu bez poplatku o zmenu výšky splátok, odklad splátok, tri mimoriadne splátky, maximálne trikrát počas splácania, maximálne jedenkrát za dvanásť mesiacov. Žalovaný bol oprávnený predčasne splatiť úver alebo jeho časť vrátane príslušenstva. Vzhľadom na dohodnuté podmienky zmluvy o úvere bola daná možnosť žalovanému splácať úver aj inými splátkami po dohode so žalobcom a z toho logicky vyplýva, že posledná splátka úveru potom mohla byť v konečnom dôsledku v inej výške, než dohodnuté mesačné splátky. V podmienkach zmluvy bolo uvedené, že výška poslednej anuitnej splátky závisí na priebehu splácania a môže sa líšiť od dohodnutej výšky anuitnej splátky. Súd mal za to, že takéto dojednanie v úverovej zmluve nespôsobuje ani neplatnosť zmluvy. V časti obrany žalovaného o nedôvodnom uplatňovaní nároku na zaplatenie úrokov a súčasne aj úrokov z omeškania súd odkázal na odôvodnenie v bode 34. a 36. svojho rozsudku, týkajúce sa odôvodnenia zamietajúceho nároku žalobkyne. Dohodnutá výška poplatkov bola súčasťou podmienok priamo v zmluve, s ktorými mal možnosť sa žalovaný oboznámiť a predstavujú povinný údaj v zmysle prílohy č. 3 zhora. Skutkové tvrdenia žalovaného neodôvodňovali zamietnutie žaloby celkom ako nedôvodnej. Vzhľadom k tomu, že žalovaný zaplatením splátok nesplatil ani výšku poskytnutej istiny zostáva naďalej dlžníkom žalobkyne. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prvoinštančný súd vychádzal z § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1 C.s.p., keď v časti úspešnej žalobkyne v konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 71,20 %, ktoré predstavujú čistý úspech v konaní. Žalobkyňa mala úspech v rozsahu 82,60 % (nárok 365.599,22 Kč - priznané 313.239,65 Kč) a žalovaný úspech vo výške 14,40 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti vo výroku I. vrátane závislého výroku o trovách konania III. podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie resp. jeho zmeny odvolacím súdom, a to zamietnutím žaloby vo vyhovujúcej časti. Uviedol, že žalobu považuje v celom rozsahu za nedôvodnú z dôvodov, ktoré uvádzal už v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý súd prvej inštancie vydal dňa 15. júla 2019. Opätovne poukázal na ustanovenie § 132 ods. I a 2 C.s.p., má za to, že v žalobe absentujú skutkové tvrdenia žalobkyne významné z hľadiska hmotného práva, bez ktorých nie je možné posúdiť rozsah žalobkyňou uplatneného nároku, keď táto jednoznačne nešpecifikovala, ktoré splátky boli omeškané, aké boli konkrétne podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a či boli tieto podmienky dodržané. Žalobkyňa v žalobe iba stroho konštatovala, že prehlásila všetky pohľadávky súvisiace s úverom za splatné ku dňu 25. júla 2018. Rovnako nešpecifikovala, aká suma už bola na úver uhradená, ktoré splátky boli pravidelne na úver uhrádzané. Toto skutkové tvrdenie v žalobe úplne absentuje. Žalobkyňa neuviedla, akým spôsobom dospela k sume dlžnej istiny vo výške 310.925,65 Kč, dlžných poplatkov vo výške 2.314,- Kč, úrokov vo výške 35.256,76 Kč a

úrokov z omeškania vo výške 17.302,79 Kč a za aké obdobia si tieto sumy vyčísli. Z obsahu žaloby nie sú tieto skutočnosti vôbec zrejmé. V zmysle citovaných ustanovení procesného predpisu, riadna špecifikácia žalovanej sumy a jej jednotlivých častí je nevyhnutným predpokladom toho, aby súd mohol posúdiť dôvodnosť rozsahu uplatňovaného nároku. Pokiaľ aj predložila určité listinné dôkazy a na tieto odkazovala, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, preto podľa odvolateľa nie je povinnosťou súdu z týchto dôkazov práce zisťovať akým spôsobom boli čerpané úverové prostriedky, kedy boli realizované splátky úveru a v akej celkovej sume boli realizované úhrady a či suma, ktorú uplatňuje žalobca je skutočne oprávnená. Súd by v danom prípade (v prípade absolútne stručnej a neurčitej žaloby) musel dedukovať z dokladov predložených žalobcom ako a kedy jednotlivé nároky žalobcu vznikali a či tieto zodpovedajú vyčísleným čiastkam. Žalobkyňa neuniesla bremeno tvrdenia, a preto nemôže byť jej žaloba úspešná. Pokiaľ sa týka rozhodného práva, odvolateľ je toho názoru, že súd nesprávne posúdil otázku týkajúcu sa rozhodného práva, keď uzavrel, že na právny vzťah je potrebné aplikovať české právo. Ako vyplýva zo súdom citovanej právnej úpravy nariadenia o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), podľa čl. 25 úvodných ustanovení spotrebiteľov by mali chrániť také pravidlá krajiny ich obvyklého pobytu, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou za predpokladu, že spotrebiteľská zmluva bola uzavretá v tejto krajine, kde podnikateľ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť. Mala by sa zaručiť rovnaká ochrana, ak podnikateľ nevykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine, v ktorej má spotrebiteľ svoj obvyklý pobyt, ale zároveň akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju činnosť do tejto krajiny alebo do niekoľkých krajín vrátane tejto krajiny a zmluva je uzavretá ako výsledok tejto činnosti. Zároveň podľa čl. 6 bod 1 tohto nariadenia zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania, sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neodôvodnil, prečo podľa jeho názoru nie sú splnené podmienky na to, aby rozhodným právom pre posúdenie právneho vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy bol právny poriadok Slovenskej republiky. Je zrejmé, že v tomto prípade nemožno uzavrieť, že by žalobkyňa (podnikateľ) nesmerovala akýmkoľvek spôsobom svoju podnikateľskú činnosť do krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, čiže na Slovensko. Žalobkyňa je bankou, ktorá vyvíja svoju činnosť aj na území Slovenskej republiky. Pokiaľ by sa prijal opačný záver, ako spotrebiteľ by bol v tomto prípade nedôvodne vylúčený z ochrany, ktorú poskytujú normy spotrebiteľského práva platné na území Slovenskej republiky, ktorá je krajinou môjho obvyklého pobytu. Súd je povinný použiť taký výklad spotrebiteľského práva, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nebolo na mieste v tomto prípade skúmať ako v prípade akejkoľvek inej zmluvy, s ktorým právnym poriadkom má zmluva najužšiu väzbu, ale bolo potrebné prihliadať na to, že ide predovšetkým o spotrebiteľskú zmluvu. Zmluva bola uzavretá štandardným formulárovým spôsobom, preto nemohol ovplyvniť jej obsah, ani to, že žalobkyňa v nej uviedla, že je uzavretá podľa ustanovení Občianskeho zákonníka Českej republiky. V tejto súvislosti poukázal na to, že opačným výkladom mu nemôže byť poskytnutá ochrana podľa zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. V odpore proti platobnému rozkazu poukázal na nedôvodné uplatňovanie úrokov a poplatkov z dôvodu absencie údajov o výške priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov. Samotný súd v rozsudku v bode 37. konštatuje, že podľa slovenskej právnej úpravy zmluva o úvere uzavretá v čase od 11.6.2010 do 30.4.2018 podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách musela obsahovať aj túto náležitosť. Keď túto náležitosť zmluva neobsahuje a uvedený údaj v nej absentuje, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto trvá na tom, že predmetný úver má byť posúdený ako bezúročný a bezpoplatkový.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá naďalej zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach a nestotožnila sa argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní. Počas konania predložila dostatočné množstvo dôkazov, ktoré potvrdili jej nároky a napriek tomu, že v konaní nebola úspešná v plnej miere, rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za riadne odôvodnené a vyhodnotené v zmysle správneho rozhodného práva, ktoré na vec aplikovala, preto navrhla aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal jej trovy odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie

pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej a vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdiť (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

7. Predmetom konania je nárok žalobkyne voči žalovanému na zaplatenie istiny úveru a príslušenstva. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, keď žalobe vyhovel v rozsahu vyplývajúcom z výroku I. jeho rozsudku.

8. Predovšetkým sa žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit' s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobe vyhovieť). Odôvodnenie napadnutého rozsudku totiž nevykazovalo žiadne logické, skutkové ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivým (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania) a odvolaciemu súdu poskytovalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C.s.p.), pre nutnosť vyporiadania sa aspoň stručne aj s odvolacími námietkami a pre celkovú úplnosť sa však žiada aj tu doplniť nasledovné:

9. V prejednáwanej veci bola odvolaním žalovaného nastolená otázka absencie skutkových tvrdení žalobcu (§ 132 ods.1 C.s.p.), ktoré mali za následok nemožnosť posúdenia žalobkyňou uplatneného nároku resp. dielčích nárokov (istina, úrok a úrok z omeškania). K uvedenej odvolacej námietke žalovaného, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné, žaloba ako aj doplnenie obsahujú tvrdenia skutočností, z ktorých možno vyvodit', aký je predmet konania.

10. Podľa čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označit' skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpriet' svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

11. Podľa § 149 C.s.p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

12. Podľa § 150 ods. 1 C.s.p. strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

13. Podľa § 151 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (ods. 1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (ods. 2).

14. Právna úprava uvedená v citovanom ustanovení § 150 C.s.p. zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 C.s.p.). V zmysle citovaného ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p. skutkové tvrdenia, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Právna úprava C.s.p. vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z princípu kontradiktórnosti konania ďalej vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak, nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav,

z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. K popretiu skutkového tvrdenia protistrany, v danom prípade žalobcu, môže dôjsť prostriedkami jeho procesnej obrany. K tomu odvolací súd dodáva, že nespornosť skutkových tvrdení je daná buď de facto alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé alebo protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenia. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec alebo ho síce poprela, avšak neúčinne.

15. Závery súdu prvej inštancie o skutkovom stave konvenujú tvrdeniam žalobkyne v žalobe, ako aj v doplnení skutkových tvrdení (podanie zo dňa 17. februára 2020). Zo žaloby je jednoznačne zrejmé čoho sa týka a čo sa ňou sleduje a keďže bola predmetom uplatneného nároku pohľadávka (právo na plnenie, tu - peňažné vyplývajúce z právneho vzťahu, tu - zmluva o úvere zo dňa 19. novembra 2014), ktorá pozostáva z viacerých čiastkových nárokov, ako vyplýva aj z rozsudku súdu prvej inštancie bola jednoznačne preukázaná jej špecifikácia, z ktorej vyplývala individualizácia uplatneného nároku, t.j. pohľadávka bola špecifikovaná čo do jednotlivých čiastkových nárokov, čo do jednotlivých časových období, ako aj čo do vzniku týchto čiastkových nárokov. Žalobkyňa si jednoznačne uplatňovala istinu z úveru ako aj jeho príslušenstvo - úroky a úroky z omeškania, kde jednoznačne uviedla sumu, z ktorej si jednotlivé dielčie nároky na úroky z omeškania, príp. aj úroky z úveru uplatňuje, ako aj čas omeškania dlžníka s uvedením začiatku omeškania a konca omeškania. Žalovaný bol počas konania na súde prvej inštancie pasívny, keď tvrdenia žalobkyne ohľadne uloženia mu povinnosti zaplatiť jej výšku istiny úveru a príslušenstva zákonným spôsobom nepoprel, pretože v tomto smere sa presúvala povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazná povinnosť naňho, keďže od žalobkyne nemožno požadovať, aby preukazovala, že jej žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze, naopak v takomto prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že úver už vrátil resp. vrátil v určitom rozsahu, ktorý nekorešponduje so žalobnou požiadavkou, preto žalobkyňa nie je oprávnená požadovať po ňom zaplatenie sumy uplatnenej žalobou. Nemožno teda súdu prvej inštancie vytykať, že bez ďalšieho vychádzal zo skutkových tvrdení žalobkyne, ktoré žalovaný nepoprel, a žalobe na základe takto zisteného skutkového stavu vyhovel v rozsahu I. výroku rozsudku. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam.

16. Čo sa týka ďalšieho odvolacieho argumentu, a to aplikácie českých právnych noriem na predmetnú vec je potrebné uviesť, že odvolací súd aj v tomto smere súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, keď pri aplikácii rozhodného práva vychádzal z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I).

17. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu, nespôsobilú už prívodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej o uložení povinnosti žalovanému podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol aj výrok o nároku na náhradu trov konania.

20. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci (ods. 1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (ods. 2).

21. Podľa § 262 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po

právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

22. Rozhodovanie o trovách konania je imanentnou súčasťou rozhodovacieho procesu. Súd rozhoduje o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú súčasť celého súdneho procesu, t. j. tak ako má súd povinnosť rozhodnúť o veci samej, tak má aj povinnosť rozhodnúť o trovách konania. Výrok o nároku na náhradu trov konania obsahuje každé rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť súčasťou rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa v konaní úspešná strana svojím výslovným prejavom, nevzbudzujúcim pochybnosti, nároku na náhradu trov konania vzdá, obdobne aj v prípade, ak trovy konania strane nevznikli. O priznanom nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd pri vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, nie o plnení, t. j. vo výroku o tomto nároku neuvádza, že je neúspešná strana povinná zaplatiť náhradu trov konania druhej strane. V súhrne to znamená, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie aj bez návrhu, a to sudca v rozhodnutí, ktorým sa končí konanie a o konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že správne postupoval súd prvej inštancie, keď vo veci vychádzal z pomeru úspechu strán a priznal žalobkyni úspech v rozsahu 71,20 %, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnom skončení veci.

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.